

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 3. Vtrum ratione naturali probari possit mysterium Incarnationis esse
possibile.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

DVBIVM. III

Utrum ratione naturali probari possit mysterium Incarnationis esse possibile?

11
Negatur.

Respondeo, Non posse conuinci demonstratiue hoc mysterium esse possibile, ab illo intellectu siue humano siue Angelico. Ita Durand. & passim alij Doctores.

Ex Scriptura.

Probatur Primò, Ex Scriptura. Isaia 53. v. 8. Generationem eius quis enarrabit? Quod non solum de diuinâ generatione, sed etiâ de humanâ, id est, de modo quo Deus factus est homo, & natus de Virgine; intelligitur à Patribus, vt Hieronymo & Cyrillo in hunc locum, Leone serm. 10. de Natiuitate. Chrysofomo hom. de Ioanne Baptista tom. 3. Isaia 64. v. 4. *Oculus non vidit, Deus absque te, quæ preparasti expectantibus te: quod intelligitur de mysterio Incarnationis, vt patet ex contextu Isaia, & Apostoli 1. ad Corinth. 2. & insinuat nullo intellectu creato potuisset percipi sine reuelatione, vt rectè ostendit Caietan. in hunc locum 1. Corinth. 2. Apostolus ad Ephes. 3. v. 9. vocat istud mysterium, Sacramentum absconditum à sæculis in Deo, & inuestigabile diuitias Christi. Et 1. Cor. 2. v. 7. Sapientiam loquimur in mysterio, quâ nemo principum huius sæculi cognouit: quod esse mysterium Incarnationis, passim omnes interpretantur.*

Ex Patribus.

Probatur Secundò, Ex Patribus: Dionys. de diuin. nominib. cap. 2. parte 1. *Ipsa LESV in carne apparuit, & ineffabilis est omni oratione, & ignota omni intelligentiâ; ipsi dignissimi Angelorum primari non cognita. Intellige comprehensiuè, vel certè lumine naturali, Iustinus in lib. de rectâ fidei confessione: Dispensationis siue economiæ ratio, inexplicabilis est; nec est quod à me quisquam vnionis modum requirat. Postea tamen addit; Non tamen ideo ab inquisitione cessandum, vt non solum credamus, sed etiam, quantum Deus donauerit, intelligamus.* Chrysost. hom. 10. in Ioan. *Arcanâ & insecretabili vnione, verbu adhaeret carni. Et hom. de Ioan. Bapt. Miraris quod ignorem quomodo Verbum caro factum sit: omnis creatura ignorat: intellige lumine naturali; nam statim subdit, Cognosci diuinâ reuelatione.* D. August. Epist. 3. quæ est ad Volusianum: *Hic si ratio queritur, non erit mirabile; si exemplum poscitur, non erit singulare; denique Deum aliquid posse, quod nos faciamur inuestigare non posse: in talibus rebus tota ratio facti, est potentia facientis.*

Ex ratione.

Probatur Tertio Ratione; Incarnatio est maximum opus omnipotentia Dei possibile; quia in eo est maxima communicatio possibile. Vnde à D. Leone serm. 8. de natiuit. dicitur *Omnium miraculorum maximum.* Atqui, nulla creatura potest comprehendere quicquid est Deo possibile; quia nec omnipotentiam Dei; nec potentiam obedientialem omnium creaturarum potest penetrare seu comprehendere: ergo &c. Secundò, Quia hoc mysterium, non solum quatenus factum est, sed etiam quatenus possibile, est omnino supernaturale; nec illo modo continetur in principijs, vel effectis rerum naturalium, nec vllam affinitatem habet in ipsis, quæ in totâ rerum vniuersitate reperiuntur: ergo nulla est via hoc naturaliter inuestigandi.

12
Incarnatio est planè incognoscibilis naturaliter, quia planè est supernaturalis.

Dices, Angelus cognoscit euidenter quid sit natura humana, quid eius hypostasis: ergo etiam cognoscit eam suâ hypostasi posse spoliari. Secundò, Cognoscit accidens posse seruari sine suo sub-

iecto: ergo etiâ naturâ sine suâ hypostasi propriâ.

Respondeo ad primum; Incertum est an hypostasis addat aliquid positiuum supra naturam, an solum negationem existendi in alio: & sic negari potest Angelum naturaliter cognoscere naturam suâ hypostasi posse spoliari. Secundò, Etiam si Angelus posset cognoscere naturam à sua hypostasi esse separabilem, non tamen ideo cognoscit illam substantiam posse suppleri per rem omnino distinctam. Sicut quantitas non potest figurari formaliter per figuram extrinsecam.

13
Natura an hypostasi posse separari, non est Angelis naturaliter cuiusdem.

Ad secundum, Incertum est an Angelus possit cognoscere naturaliter accidens à subiecto esse separabile; quia non est euidenter, influxum causæ materialis suppleri posse per causam agentem. Tamen etsi hoc posset cognoscere, non ideo posset etiam cognoscere hoc mysterium; quia est longè sublimius: nam vim & conditionem diuinæ substantiæ non potest naturaliter cognoscere.

Dico Secundò, Potest tamen ratio naturalis fide illustrata, exemplis & coniecturis probabiliter persuadere istud mysterium esse possibile. Ita Durand. & alij.

13
Incarnatio est probabilis supra posita fide.

Primò, Exemplo initionis; sicut enim ramus arboris antequam inferatur, propriam substantiam habet; dum infitus est, amittit propriâ, & accipit substantiam arboris, cui inferitur; adeo vt vna arbor dicatur pyrus & prunus: & id quod infitu est, potest exarescere, altero manente viridi: sic humana natura in fita diuinæ, amittit propriâ substantiam, & accipit diuinâ; adeo vt vna persona fit & Deus & homo; & humanitate exarescente per passionem, ac reflorescente per resurrectionem, diuinitas non est mutata. Ita D. Bonauentura & D. Thomas in 3. quæst. 1.

Exemplo initionis.

Secundò, Exemplo vnionis animæ spiritualis per se substantis in carne mortali; anima enim potest vniri carni, etsi maximo interuallo distet, eamque viuificare suâ vitâ, & ad suam dignitatè attollere, vt sint vna persona: ergo & Verbum diuinu poterit se vnire naturæ humanæ, tribuere suam substantiam, & illam euehere ad dignitatem diuinam, vt sint vnus Christus, idque sine imperfectione. Habet hoc exemplum Augustinus epistola ad Volusianum, & Athanasius in Symbolo.

Vnionis animæ spiritualis ad carnem.

Tertio, Exemplo ferri candentis, vbi inuolabiliter duæ integræ substantiæ inter se vniantur; & altera tribuit alteri quodammodo suum esse, nempe ignis suum lumen & calorem, nihil à ferro accipiens. Ita D. Basilii oratione in sanctam natiuitatem. Et Damascenus lib. 3. de fide c. 5.

Ferri candentis.

Quartò, Possunt etiam sumi coniecturæ ex alijs fidei mysterijs: Primò, Ex mysterio Trinitatis, vbi vna natura est in tribus personis; cur ergo etiâ tres nature, corpus scilicet, anima, & diuinitas nõ possent esse in vna persona? cum facilius videatur plures naturas conuenire in vnâ hypostasi, quàm plures hypostases in vnâ simplicem naturam. Item sicut in Trinitate, vna persona non est alia; tamen ob essentiæ vnitatem, etiâ propria naturarû erunt communia per cõmunicationem idiomatum: Vnde dicimus Deum natum esse ex MARIA Virgine, passum, mortuum, sepultum. Et hominè istum esse omnipotentem, creasse omnia, &c. hanc similitudinè explicat pulcherrimè Bernar. Term. 3. de Vigilia Natiuit. & Damascenus lib. 3. c. 5.

Ex mysterio SS. Trinitatis.

Ex mysterio
Eucharistia
visita:

Secundò, Ex mysterio Eucharistia, ubi videmus accidens separatim esse à suo subiecto, & per se subsistere: ergo etiam substantia, nempe humana natura poterit spoliari suo supposito, & constitui in alio. Item ergo subsistens per se, poterit in alio collocari, & ab eo sustentari, præsertim ab hypostasi diuinâ, quæ est infinitæ perfectionis in ratione hypostaticâ, habetque vim sustentandi infinitam: nam sustentare aliud, nullam dicit imperfectionem.

Tertiò, Quia Deus est omnipotens, & creaturæ suæ intime præsens, tamquam vita, spiritus, & esse ipsius: cur ergo non posset eam sibi atringere & copulare, ita ut illam tamquam hypostasis sustentet; cum hoc nullam imperfectionem inuoluat?

DVBIUM IV.

Verbum Incarnatio re ipsa sit facta, & quomodo id probari queat?

14
Varij erro-
res circa
Incarnati-
onem.

Notandum est, Incarnationem negari ab omni genere infidelium: Ethnici enim dicunt esse impossibile; quorum argumenta suis locis solentur; & quantum res patitur, ostendimus dubio 3, esse possibile. Quod autem re ipsa sit facta, potest contra illos ex communibus fidei notis probari: de quibus dictum est 2. 2. qu. 1.

Iudæi etiam negant illud esse præstitum: contra quos valent rationes illæ communes ex fidei notis; & præterea propria quædam, quibus ostendimus Messiam in lege promissum iam venisse, & esse verum Deum; ac propterea hoc mysterium esse reuera præstitum.

Hæretici autem varios errores circa hoc mysterium habent. Quidam enim negant esse Deum, aut extitisse ante ortum ex virgine: ut Ebion, Cherintus, Paulus Samosatensis, Photinus, & alij. Contra quos sufficiunt ea quæ tractari solent in Tractatu de Trinitate, ubi ostenditur Verbum seu Christum esse Deum.

15

Alij errant circa Christi carnem: alij circa animam: alij circa personam; alij circa vnionem, quæ suis locis refutabuntur. Tantummodò superest, ut ostendamus contra Iudæos primò; Messiam venisse: Secundò; ipsum esse Deum: ita enim probauerimus mysterium Incarnationis re ipsa esse præstitum.

Probat
contra Iu-
dæos.

Quod ad primum attinet, Messiam venisse; patet 1. Gen. 49. vers. 10. ubi Iacob benedicens filio suo Iudæ, ait: *Non auferetur sceptrum de Iudæ, & dux de femore eius, donec veniat qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium.* Qui locus etsi variè legatur, ut patet ex Hieronymo in Quæst. Hebraicis; sensus tamen est idem: Hebraicè est: *Donec veniat Scilo, & ipsi congregabuntur omnes populi.* Vbi per Scilo intelligitur Messias. Quod patet primò; quia dicitur *Expectatio gentium*; quod est proprium nomen Messia: ut patet Aggæi 2. vers. 8. *Veniet desideratus cunctis gentibus.* Secundò, Quia Chaldaea paraphrasis vertit, *Donec veniat Messias, cuius est regnum.* Tertiò, Quia ita intellexerunt hunc locum omnes antiqui Rabbinij, teste Galatino lib. 4. cap. 4. de arcanis Theologicae veritatis. Itaque ex hoc testimonio aperte habemus principatum populi Iudæi non esse auferendum à Iudæ, donec Messias venerit; atqui

Scilo.

iam à mille sexcentis annis ablatum est, non solum à tribu Iudæ, sed etiam à toto populo Israëlita: ergo certum est Messiam iam venisse.

Dices, Multis annis ante Christi aduentum fuisse ablatum principatum de Iudæ; nempe à temporibus Machabæorum; quo tempore tribus Leui principatum obtinebat; nam Sacerdotes etiam in politicis præerant.

Respondeo Primò, Per Iudam intelligi populum Iudæicum; in quo populo principatus vsque ad Christi aduentum fuit conseruatus. Ita intelligit Eusebius lib. 1. Histor. cap. 6. Et lib. 3. de demonstr. Euangelic. c. 2. Iustinus Dialog. contra Triphonem circa medium. August. lib. 18. de ciuit. cap. 45. Idem insinuat Athanas. lib. de Incarnat. Verbi. Et Chrysostr. in hunc locum.

Respondeo Secundò & meliùs, Per Iudam intelligi tribum Iudæ; nam ibi benedicit Iudæ filio suo & posteris eius; sicut alijs filijs. Vnde dico sceptrum, id est, principatum; non esse ablatum de tribu Iudæ. Quia postquam cepit in ea, quod factum est propriè tempore Dauidis, semper mansit principatus ipsius tribus, quamuis non administraretur per aliquem qui propriè esset ex illa tribu, ut per Machabæos & c. Quod patet primò; Quia ciuitas regalis; & sedes regni; & totus ferè populus, ad eam tribum pertinebat; nam qui ex alijs tribubus illis erant permixti, pauci erant respectu ipsorum; ita ut nomen proprium alia illæ tribus amitterent.

Secundò; Quia in ditione tribus Iudæ, omnes habitabant.

Tertiò; Quia Scriptura 4. Reg. 17. vers. 18. totum populum Iudæicum qui post captiuitatem decem tribuum remansit, vocat tribum Iudæ; *Iratusque, inquit, Dominus Israël, abstulit eos à conspectu suo, & non remansit nisi tribus Iudæ tantummodò, cum tamen etiam tribus Benjamin, & multi alij qui ex alijs tribubus ad Iudam accesserant, remanserint.*

Quartò; Quia principatus electione populi illis temporibus dabatur, non autem iure hæreditario, ut patet 1. Machab. c. 9. quod signum est fuisse ipsius populi. Vide Pereriu in c. 49. Genes.

Probat Secundò; Ex cap. 9. vers. 24. Danielis: *Septuaginta hebdomades, inquit Angelus Danieli, abbreviate sunt super populum tuum, & super urbem sanctam tuam, ut consummetur præuaticatio, & finem accipiat peccatum, & deleatur iniquitas, & adducatur iustitia sempiterna, & impleatur visio, & prophetia, & vngatur sanctus sanctorum.* Quem locum omnes antiqui Rabbinij exponunt de Messia; Et patet ex illis verbis: *Et vngatur Sanctus Sanctorum*, quod est proprium nomen Messia. Et ex istis: *Ut consummetur præuaticatio, & adducatur iustitia sempiterna*, quod est officium Messia. Et infra; *Post hebdomades sexaginta duas, occidetur Christus; & non erit eius populus, qui enim negaturus est.* Apertè autem indicatur tempus aduentus eius per 72. hebdomadas. Pro quo notandum; hebdomadam in Scripturis tantum dupliciter accipi: primò; pro spatio septem dierum, ut Leuitic. 23. ubi dicitur; septem hebdomadas à Paschate esse enumerandas, quæ efficiunt dies quadraginta nouem, & quinquagesimum esse Pentecostè. Secundò; pro spatio septem annorum; ut Leuit. 25. v. 8. *Numerabis septem hebdomadas annorum; & proximè sequens, qui erit quinquagesimus annus, erit sabbatus, qui erit annus remissionis.*

Sceptrum
de Iudæ ab-
latum, tem-
pore Mes-
sia.

16

Septuaginta
hebdomades Da-
nielii.